

CĂLĂUZA REDINȚEI



Publicație lunară

Decembrie (Undrea)
nr. 12 (26) / 2018

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Calea vieții creștine

Citiți în pagina 1



1 Decembrie 1918 – ziua astrală
a istoriei noastre naționale
Citiți în pagina 5



Crăciunul - Nașterea
Domnului Iisus Hristos
Citiți în pagina 15



Simbolismul altarului și al
Sfintei Mese
Citiți în pagina 8

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.



*D*umnezeu a rânduit anumite legi. Printre legile cele mai importante pe care Dumnezeu le-a înrădăcinat în mintea oamenilor este aceea ca familia să fie formată din bărbat, femeie și pruncii lor.

Un lucru mai sfânt și mai demn de apărat nu există, cred, în această lume. Oamenii de bine să își arate adeviziunea lor vizavi de respectarea unei porunci a Domnului ca să se împlinescă și la noi, așa cum s-a întâmplat și împlinit și în alte țări ale lumii, când oamenii au introdus în Constituție acest gând absolut curat că familia nu poate fi formată decât dintre un bărbat, soția lui și pruncii pe care îi binecuvântează Dumnezeu.

ÎPS Teofan - Mitropolitul Moldovei și Bucovinei



Calea vieții creștine

Sunt momente în care vreau să mă exprim și nu pot să o fac după cum vreau, sunt momente când gândurile și cuvintele nu se leagă și oricât aș încerca, ceea ce simt rămâne în interiorul meu. Dar, sunt momente atât de profunde, când simt cum sentimentul ce pătrunde și începe să stăpânească ființa mea, îmi taie răsufierea de bucurie... Sunt trăiri ce se desăvârșesc în tăcere...



Întrucât trecem printr-o perioadă în care fiecare trebuie (ar trebui) să-și (re) găsească liniștea, să discute cu el însuși, să-și vadă punctele slabe, în liniștea nopții încerc să-mi „oblojesc” sufletul recitind Sfânta Scriptură. În această lume tulburată și depărtată de credință, singurul mod de a dobândi ceea ce mulți caută, dar puțini găsesc - liniștea - este fără îndoială, împărtășirea cu cuvintele Domnului Hristos. Cât de atent și cu câtă „elegantă” se comportă cu omul, cu câtă dragoste-i vorbea. Cui? Omului de atunci și omului de azi! Vă redau mai jos îndemnul Mântuitorului care m-a motivat și mi-a dat puterea să aștern pe hârtie aceste rânduri - sentimentele de moment.

„Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea. Și, dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Că și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei; și, dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea? (...) Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru milostiv este.” (Luca, 6)

De multe ori m-am întrebat dacă noi, oamenii secolului 21, mai suntem interesați să aflăm, să cunoaștem și eventual să alegem calea vieții creștine.

Dar cea mai potrivită mi se pare afirmația unui filosof, matematician și istoric englez, Bertrand Russel, care spunea că: „Ceea ce oamenii doresc de fapt, nu este cunoașterea, ci certitudinea”. Mare adevăr! Se naște însă o întrebare: dacă nu pui în practică învățătura, cum poți cunoaște dacă aduce roadă? Dacă nu înveți, cum vei ști cum trebuie să te porți?

Nu mă voi opri asupra cuvintelor: „Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-

le și voi asemenea”, deoarece cred că în zbulciumul acestor vremuri, omul modern este într-o confuzie ce nu-l lasă adesea să deosebească păcatul de virtute, binele de rău sau dragostea de nepăsare; ci voi încerca să vă spun ceea ce s-a „oprit” în inima mea - milostenia - „Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv” - stare care ar fi bine să ne caracterizeze pe fiecare dintre noi, astăzi mai mult ca niciodată!

„Mila este mai mare decât iertarea, pentru că iertarea este prima jumătate a drumului, iar fapta iubirii, a milosteniei, este drumul întreg”, spunea Sfântul Nicolae Velimirovici. Astfel, dacă rodul iubirii este într-adevăr milostenia, atunci această faptă devine vizibilă și cu ochii trupești.

Întrucât iertarea este baza sau, dacă doriți, începutul milosteniei, îmi aduc aminte o scurtă povestioară pe care încerc să o redau în câteva rânduri:

O mamă avea un băiat foarte silitor, student la universitate, de unde-i aducea cele mai frumoase rezultate. A venit războiul și băiatul a fost chemat să plece pe front. La scurt timp, mama a primit vestea că unicul ei băiat a murit la datorie, servind patria.

Atunci, mama s-a rugat lui Dumnezeu să-i trimită măcar o dată băiatul, în vis, că să-l mai vadă. Doar o singură dată. Rugăciunea i-a fost ascultată și i s-a promis că îi va fi trimis, putând să retrăiască împreună câteva minute din viața lor trecută. A fost însă întreată: „Gândește-te bine, care momente din viața lui și a ta le alegi, pentru aceasta? Gândește-te bine. Vrei să vină ca student la universitate, cu frumoasele rezultate care te bucurau atâta? Sau, poate vrei să vină îmbrăcat de pe front, încununat cu laudele comandantilor lui, înainte de a muri?”.

Femeia a stat, s-a gândit și a răspuns: „Dacă ar fi posibil să-mi fie redat copilul pentru a retrăi câteva minute, aș vrea ca ele să fie din copilăria lui. Fiindcă îmi aduc aminte de o întâmplare cu el, de când era copil. Era în grădină și a făcut o greșeală. Când am ieșit din casă și am văzut greșeala pe care a făcut-o, eram gata să-l pedepsesc. A alergat către mine plângând și mi-a cerut iertare. Dar a făcut-o cu atâta sinceritate, cu atâta încredere că eu îl voi ierta, s-a lipit de trupul meu cu atâta dragoste, cu atâta părere de rău că m-a supărat, încât nu numai că l-am iertat, dar clipele acelea au fost cele mai frumoase din viața mea. Pe acelea nu pot să le uit și, dacă e posibil, pe acelea aș vrea să le retrăiesc...”.

În aceste rânduri nu este vorba de milă, ci de căință adevărată și iertare adevărată. Dar, că să ajungi să poți avea întipărită în inimă mila, trebuie să cunoști întâi ce este iertarea. Iar ca să poți avea în inimă iertarea, poate că ar trebui experimentată

mai întâi pe propria persoană, pentru că așa cum copilul avea nevoie de iertare, cu siguranță și noi avem nevoie de iertare la rândul nostru. Cine a fost iertat pentru o faptă care, să spunem, trebuia pedepsită, numai acela a simțit ușurarea și bucuria iertării, sentimentul de libertate, sentimentul că a fost iertat! Este o stare care nu poate fi spusă, ci doar trăită! Imaginați-vă în fața unui judecător, acuzați de o faptă pentru care nu există îngăduire, „cu inima cât un purice”, așteptând verdictul sau poate o minune... Și minunea se întâmplă. Da, ai fost iertat, ai primit mila pe care nici nu o așteptai. Este ceva dumnezeiesc! Am auzit oameni spunând că milostenia nu este decât compasiune pasivă și fără rezultat, dar personal cred că este un gest activ prin care ne dovedim dragostea față de celălalt. Iar în acest gest se ascunde o frumusețe rară, dumnezeiască, căci „frumusețea milosteniei nu se măsoară după cantitate, ci după dărnicia sufletului”, spunea Sfântul Ioan Hrisostom. Vedeți cât de simplu este să-ți descoperi frumusețea sufletului? Această frumusețe cum se poate descrie?

Am ajuns la certitudinea că milostenia face vizibilă mila lui Dumnezeu. Dar există oameni care nu o văd! De ce? Oare pentru faptul că nu-i caracterizează aceste fapte? Sau pentru că egoismul se cuibărește atât de subtil în sufletul nostru, încât ne obișnuim să judecăm pe celălalt și faptele lui după comportamentul nostru? Nu ne mai raportăm la Domnul Hristos, ci la noi înșine! Am ajuns la „performanța” de a nu mai avea ca model în viață pe Domnul Hristos, ci ne încredem doar în faptele noastre!

Personal, am ajuns la convingerea că nu numai păcatul ne desparte de Domnul Hristos, ci mai degrabă îngâmfaarea cu și în care trăim! Nu cunoștințele sau poziția socială ne oferă întâietate în fața Domnului, ci pocăința sinceră, pornită din inimă. Sfântul Apostol Pavel spune: „Cunoștința însă îngâmfă, dar iubirea zidește!” (1 Cor. 8,1).

Știu că mi se pare greu de aplicat în viață cuvântul Evangheliei, considerând că este imposibil să-l trăim după cum suntem îndemnați, motivând de cele mai multe ori că am suferit din cauza semenilor. Atunci cum putem învăța să iubim, să facem binele sau cum putem reuși să dăm fără să așteptăm să primim înapoi (răsplata)? Prin prietenul și aproapele tău! Prin această relație de prietenie, de dragoste frățească, putem învăța să iubim, să iertăm, să facem binele, să dăm necondiționat. Această relație devine începutul unui comportament ce este bineplăcut Domnului Hristos și în același timp ne „îmbogățește” pe noi sufletește.

Ca o continuitate a acestor îndemnuri date de Domnul Hristos, mi se pare a fi imnul dragostei al Sfântului Apostol Pavel: „Dragostea îndelung rabdă; dragostea

este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește, nu se poartă cu necuviință, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.” (1 Corinteni 13).

Dacă ar fi să recapitulăm: răbdare, bunăvoință, generozitate, smerenie, lepădare de sine, îngăduință, simplitate, sinceritate. Oare nu sunt virtuți pe care le trăim într-o relație de prietenie? Nu cred că există om care să nu fi fost rănit cel puțin o dată de prietenul său, dar atunci când acesta își mărturisește greșeala și încearcă să o îndrepte, cel care urmează calea vieții creștine îl iartă cu bunăvoință și sinceritate, cu smerenie și simplitate, asemenea mamei din scurta povestioară.

Poate că dintre toate aceste virtuți enumerate lipsește credința la prima vedere, însă ea este rodul tuturor acestor virtuți! Așa cum roada lor este încrederea, tot așa și în relația cu Domnul Hristos: punând în practică sfaturile Lui ne întărim în credință! Iar iubirea este credința adevărată!

În încheiere, dacă ar fi să concluzionez, aș afirma că menirea noastră ca oameni sau, mai bine spus, sensul vieții creștine este mai întâi să învățăm a iubi și după aceea să o transformăm în fapte. Cred că Domnul Hristos ne spune: Cercetați-vă inima, nu mintea! Și să nu uităm că „Inima are rațiunile ei pe care mintea nu le cunoaște” (Blaise Pascal).

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași



**Oamenii trebuie cunoscuți
pentru a fi iubiți.
Dumnezeu trebuie iubit
pentru a fi cunoscut.**

Blaise Pascal



1 Decembrie 1918 – ziua astrală a istoriei noastre naționale

Cu voia Domnului, iată-ne ajunși în binecuvântata zi de 1 Decembrie – ziua în care se împlinesc 100 de ani de la cel mai mare eveniment al istoriei poporului român – Unirea Transilvaniei cu Patria-mamă.

Așa cum arătam în numărul din martie a.c. al revistei noastre, la 27 martie 1918, Sfatul Țării din proaspăt proclamata Republică Moldovenească hotărâ la Chișinău unirea Basarabiei cu „mama sa, România”.

Apoi, la 15/ 28 noiembrie 1918, Congresul General al Bucovinei proclama la Cernăuți unirea acestui străvechi ținut românesc cu Țara (vezi art. „Trăiască România dodoloată!”, semnat de T. Dima, octombrie 2018).

În decursul anului 1918, ținuturile românești de dincolo de Carpați s-au pregătit cu toată hotărârea pentru mult dorita unire cu România-mamă. Transilvania a fost cuprinsă de un puternic elan revoluționar. Frunțașii politici ai românilor de aici (Al. Vaida Voievod, Ștefan Cicio Pop, Iuliu Maniu etc.) au înființat la Arad Consiliul Național Român. Membrii acestuia au convocat o mare adunare populară, în care românii urmau să-și exprime voința de unire.

Astfel, la 1 Decembrie 1918, în orașul care văzuse biruința lui Mihai Viteazul din anul 1600 și jertfa lui Horea și Cloșca (1785), s-au adunat – pe lângă cei 1228 de delegați – peste 100 000 de țărani, muncitori, intelectuali români, sosiți la Alba Iulia din toate localitățile bănățene, bihorene, maramureșene, transilvănene. În căruțe, călare, cu trenul sau pe jos, ei s-au strâns aici, constituind Marea Adunare Populară și Națională de la Alba Iulia, având misiunea de a vota unirea cu Patria-mamă.

Mulțimea adunată în „Cetatea Unirii” striga într-un glas: „Unirea sau moartea!”. Se cântau cele mai înflăcărâte cântece revoluționare („Pe-al nostru steag”, „Deșteaptă-te române!”), toți fiind cuprinși de un entuziasm unic.

Patrioți luminați și oameni de rând, veniți aici din toate colțurile locuite de români, au ascultat cu nesaț „Proclamația de unire” (citită de profesorul Vasile Goldiș). Aceasta hotărâ „unirea veșnică și neclintită” a Transilvaniei, Banatului,



Crișanei și Maramureșului cu România-mamă. Se împlinea, în sfârșit, la 1 Decembrie 1918, străvechiul vis de unire a tuturor românilor.

Această proclamație prevedea, printre altele, drepturi egale cu românii pentru minoritățile naționale. De aceea, sârbii, germanii și maghiarii au aderat curând la unire.

Prin Marea Unire din anul 1918 s-a încheiat procesul de formare a statului național unitar român (România Mare). După 1 Decembrie 1918, a urmat pentru poporul român o perioadă de mari reforme democratice, care au dus la dezvoltarea economică a țării și la înflorirea culturii.

Începând din anul 1990, data de 1 Decembrie a devenit sărbătoarea națională a României, această dată constituind momentul de vârf al istoriei noastre.

Acum, la împlinirea a 100 de ani de la mărețul eveniment, se cuvine să ne plecăm fruntea în memoria tuturor celor care, prin jertfa sau efortul lor, l-au făcut posibil.

Și chiar dacă anul 2018 nu a fost tocmai așa cum ni l-am dorit, să lăsăm deoparte tulburările de orice fel și să ne bucurăm de acest jubileu unic – centenarul Marii Uniri – 1 Decembrie 2018 – și să mulțumim Domnului că ne-a dat zile să-l trăim.

LA MULȚI ANI, ROMÂNIA!

Bibliografie:

Panaitecu, Petre P., *Istoria românilor*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1990

Oane, Sorin; Ochescu, Maria – *Istorie, manual pentru clasa a VIII-a*, Editura Humanitas Educațional, București, 2000

Buduroi, Aglaia – *Istoria românilor, auxiliar pentru elevi și cadre didactice*, Editura Euristica, Iași, 2002

inv. A Buduroi - Parohia Sf. Vasile, Tătărași



Strofe pentru suflet

Te așteptăm să vii acasă

Te așteptăm să vii acasă, mamă,
Te așteptăm cu ochii-nlăcrimați,
Nu vrem să te vedem numai în ramă,
De tine vrem să fim îmbrățișați.

Tu pentru noi răni multe ai răbdat,
Căci multe Dumnezeu ți-a dat să suferi,
Și din iubire apoi ai plecat
Să ne-aduci colț de pâine, nu să superi.

Tu ești eroul nostru cel dintâi,
Noi te iubim și te purtăm în cuget,
Și veșnică aici vrem să rămâi,
Să-ți mulțumim cu lacrimă din suflet.

Să-ți fie astăzi îngerul aproape,
Să te păzească cu-a sa rugăciune,
Să vii din depărtări și vise moarte,
Să stai cu noi la masă, poate mâine...

Autor: Adrian Irașoc

Doi
Cu patima mea nedorită
Arapul astăzi dănțuiește
Și-mi sfarmă sufletul pe plită
În timp ce râde nebunește.
Dar Domnul meu mă întărește,
Îmi dă puterea ce-i menită
Să ruginească orice clește
Ce-ar face inima-mi zdrobită.

Autor: Adrian Irașoc

Moș Crăciun

Tu iarăși ai, om bun de azi,
Crăciun, cu ramuri verzi de brazi.
Colindul Sfânt tu iar îl ai,
Din glasuri coborând din rai.
Azi iarăși vine Moș Crăciun
Cu obiceiul lui străbun,
Cu Dalbe flori și Moș Ajun
Și zeci colinde de Crăciun.
La Pruncul Mic și Luminat
Cu toții merg la închinat,
Tu, om al veacului de-acum,
Oprește-te puțin din drum,
Căci vreau și eu acum să-ți spun,
La geam, Colindul de Crăciun.
Să știi și tu că Dumnezeu,
Făuritorul tău și-al meu,
Dintr-o Fecioară-I zămislit,
În iesle, pe pământ venit.
Și azi se naște pentru noi,
Noi, fii ai vremurilor noi.
Mereu să credem cu temei
Noi, oameni din mileniul trei,
Că Moș Crăciun dac-a venit,
De Dumnezeu ni-i dăruit.

Autor: Radu Gyr



Simbolismul altarului și al Sfintei Mese



Altarul reprezintă locul cel mai încărcat de sfințenie al bisericii și merită, deci, o atenție cu totul deosebită. Numai slujitorii Bisericii (episcopul, preotul, diaconii) și cei care îi ajută la slujbe (ipodiaconi, acoluți etc.) au voie să intre în sfântul altar; credincioșii nu au acest drept. Cel mai sfânt loc din altar este Sfânta Masă sau Jertfelnicul; numai slujitorii Bisericii (episcopul, preotul și diaconul) au voie să treacă prin fața ei și să o atingă. Pe Sfânta Masă sunt săvârșite Sfintele Taine; este locul pe care este comemorată, în mod actualizator, iconomia mântuitoare a lui Hristos, pe care se împlinește jertfa Mântuitorului, pe care pâinea și vinul sunt transformate de Duhul Sfânt în Trupul și Sângele lui Hristos.

Sfântul Gherman, Patriarhul Constantinopolului, vede în Sfânta Masă un simbol al mesei pe care Mântuitorul Hristos a cinat pentru ultima dată cu ucenicii și a instituit Taina Euharistiei, al mormântului în care a fost pus trupul Domnului după moarte, precum și al tronului lui Dumnezeu pe care, purtat de heruvimi, S-a odihnit în trup. După Sfântul Simeon, Arhiepiscopul Tesalonicului, Sfânta Masă este un simbol al locului în care stă Dumnezeu, al jertfei lui Hristos, al mormântului lui

Hristos, al locului în care se sălășluiește și de unde strălucește slava Sa.

De aceea, dumnezeiasca biserică ni-L arată pe Stăpânul cel ceresc prin înfricoșătorul jertfelnic, adică prin Masa cea Sfântă din altar, care mai este numită și Sfânta Sfintelor, scaunul, locul și odihna lui Dumnezeu, locul jertfei celei mari, mormântul lui Hristos și sălășluirea slavei Sale.

Sfânta Masă este „înaltă și luminată ca un scaun al lui Dumnezeu. Ea se așază în mijlocul tuturor spre vederea și împărtășirea celor vrednici”. În majoritatea bisericilor, Sfânta Masă este făcută de obicei din piatră, iar Sfântul Simeon explică din ce motiv:

Sfânta Masă este făcută din piatră fiindcă Îl închipuie pe Hristos Care este Piatra vieții și temelia noastră, piatra cea din capul unghiului, și pentru că piatra era odată preînchipuirea acestei mese, piatra din care se adăpa vechiul Israel. Astăzi însă, ea ne adapă pe noi, Israelul cel nou, nu cu apă, ci cu râuri de viață veșnică, cu sângele cel viu al Cuvântului. (...)

Sfântul Simeon vorbește și despre simbolismul evangheliei și al crucii de pe Sfânta Masă, precum și al sfințelor moaște așezate în interiorul Jertfelnicului în momentul sfințirii bisericii:

[Hristos, simbolizat de marele preot] este simbolizat și de Sfânta Evanghelie, care se vede pe Sfânta Masă, și prin Crucea care-I arată jertfa. Dedesubtul Sfintei Mese se pun sfințele moaște ale mucenicilor, cei ce sunt pururea în duh alături de Hristos, Marele Mucenic al Tatălui. Sfânta Masă stă deasupra lor și fiindcă ei sunt temelia Bisericii; deoarece Biserica a fost întemeiată prin sângele lui Hristos, în primul rând, dar și prin sângele acelor care au primit mucenicia pentru numele Lui.

(Jean Claude Larchet, Viața liturgică, traducere din limba franceză de Felicia Dumas, Editura Doxologia, Iași, 2017, pp. 31-34)



Bătrânul și stânca



*S*ovestesc bătrânii că unui pustnic Dumnezeu i-ar fi cerut, drept osteneală, să împingă în toate zilele vieții lui o stâncă mare, aflată lângă bordeiul său. Și mulțime de ani s-a nevoit însinguratul monah, tot împingând la acea piatră, din răsărit și până în apusul soarelui, dar stânca nici că s-a mișcat măcar așa de un deget. Istovit fiind de la o vreme, potrivnicul diavol i-a adus numaidecât și gândul zădărniceii ostenelilor sale. Deci s-a rugat atunci monahul, iar mai pe urmă L-a întrebat pe Dumnezeu unde a greșit și de ce nu s-a mișcat din loc acea piatră...

Și pentru ruga lui stăruitoare, Domnul i-a adus aminte că ascultarea lui fusese să împingă piatra, nicidecum s-o urnească din loc! Deci truda lui n-a fost nicicând zadarnică pentru că, tot împingând piatra, brațele și tot trupul i-au devenit mult mai puternice!

– Adevărat, nu ai mișcat stânca, însă tu nu trebuia decât s-o împingi! Eu sunt cel care voi muta acum piatra, pentru ascultarea ta!

Și stânca a plecat la vale, după cum a fost cuvântul Domnului!

De fapt, și atunci când noi credem că avem „un grăunte de muștar” de credință și urnim munții, tot Dumnezeu este cel care-i mută din loc...

Sursa: www.altarulcredintei.md

Îngerii ajută sufletele creștinilor în ceasul morții

In vara anului 1991, un creștin din orașul Bicz era grav bolnav. După ce s-a iertat cu toți din familie, s-a spovedit și s-a împărtășit cu Trupul și Sângele lui Hristos și își aștepta sfârșitul.

Pe la miezul nopții, l-au cuprins durerile cumplite ale morții, de care nimeni nu poate scăpa. Soția stătea de veghe lângă el, împreună cu rudele apropiate. Deodată, bolnavul se uită la ceas și zice:

– Mai am nouă ore până plec la Domnul! Acum nu mă mai doare nimic!

Apoi a atîpit puțin. Când deschide ochii, se uită din nou spre ceasul din perete și vede în partea de apus o ceată de diavoli, amenințându-l. Atunci, cuprins de mare spaimă a zis:

– Iată, vin! Nu mă lăsați!

Cum și-a aruncat ochii spre răsărit, s-a veselit la față și a zis:

– Văd o lumină mare!

– Este Sfântul Arhanghel Mihail cu sabia de foc! a zis soția lui.

Iar fratele bolnavului a adăugat:

– Nu mai are în mâini nicio sabie!

Dar muribundul care privea acum spre lumea îngerilor, a răspuns:

– Are sabie în mâini Arhanghelul Mihail! Cum să nu aibă?

Apoi a zis bolnavul:

– Tare mai trage greu cântarul! Unde este mama să se roage pentru păcatele mele?... Am de trecut o apă adâncă... Dați-mi trei lemne sau o bucată de scândură (simbolul crucii) să trec apa! Nu mă lăsați!... Nu mă lăsați!...

În clipa aceea, exact la ora 9 dimineața, bolnavul a răsuflat adânc și și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Cât de înfricoșat este ceasul morții pentru tot omul, dar mai ales pentru creștinul nepocăit!

Sursa: Arhimandrit Ioanichie Bălan, Istorioare duhovnicești, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2004, p. 137-138



Iertarea, începutul oricărui post

Când ne pregătim de post, trebuie să ne pregătim și de iertare. Minunat ar fi ca ori de câte ori ne greșește cineva, noi să-l iertăm și să ne rugăm pentru îndreptarea sa. Însă, din cauza păcatelor noastre, suntem de multe ori lipsiți de dragoste, iar acest lucru se vede din neputința noastră de a ierta pe cei care ne-au făcut rău.

Perioadele de post ne ajută să punem în rânduială firea noastră, în sensul de a lepăda tot ce ne desparte de Dumnezeu și a înmulți tot ce ne apropie și ne unește cu El. Sfinții Părinți văd în prezența celor care ne fac rău, medicamente de însănătoșire a ființei noastre. Iată ce minunat ne grăiește Sfântul Ioan Casian despre pacea cu semenii: „Să-i mulțumești fratelui care te-a ocărat sau te-a întristat, căci prin el ți-ai cunoscut boala; să te rogi pentru el și să primești cele ce-ți vin de la el ca pe niște leacuri date de Însuși Domnul. Dacă însă te vei mâhni, e ca și cum I-ai spune lui Iisus: nu voiesc leacurile Tale”.

Iertăm ca să fim iertați. Iertăm ca să ne asemănăm cu Dumnezeu. Nimeni nu se poate curăți de păcate, atât timp cât nu a lepădat de la sine ura și nu a încercat să fie în pace cu toți semenii.

Vă îndemn să luați aminte nu doar la schimbarea modului de a ne hrăni, ci mai ales la schimbarea modului de a fi. Așadar, ori de câte ori vine vorba de post, suntem datori să începem cu începutul: iertarea.

Post cu bucurii!

Sursa: www.crestinortodox.ro (Adrian Cocoșilă)



Cuvântul părintelui paroh

*I*ubiți credincioși,

Am intrat în luna paradoxurilor, adică al minunilor Lui Dumnezeu, Care a deschis Cerul și ne-a dat Darul Său cel mai de preț: pe Fiul Său. Ce minune! Creatorul S-a preschimbat în creatură! Olarul s-a făcut oală de lut! S-a născut cu trupul, ca noi să ne naștem în Duhul - prin Botez. S-a îmbrăcat în trup omenesc, ca noi să ne învălim de Har dumnezeiesc. A pribegit prin lume, ca noi să ne găsim calea și locul. S-a dus de la Tatăl, ca noi să ne găsim Mama. S-a coborât aici, jos pe pământ, ca noi să putem merge acolo, sus în cer. A rădat necinste, ca noi să ne spălăm rușinea înaintea Domnului - prin Mărturisire. A flămânzit, ca noi să putem sta la ospățul Cinei. A însetat, ca noi să bem din Paharul Mântuirii. Și-a plecat fruntea, ca noi să ne ridicăm cugetul. A suferit, ca noi să ne bucurăm. A murit, ca noi să înviem. Totul, din dragostea Sa infinită față de om.

Să stăm măcar o dată să cugetăm în timpul Postului la aceste lucruri și atunci vom înțelege Sfânta Sărbătoare a Crăciunului!

Al vostru nevrednic slujitor,

P. Julian



Sfântul Ierarh Nicolae

Sfântul Ierarh Nicolae este cel mai cunoscut și mai iubit sfânt al Bisericii noastre. Este cinstit pe data de 6 decembrie. Sfântul Nicolae s-a născut în jurul anului 270, în localitatea Patara, din părinți credincioși și bogăți. După moartea părinților, din cauza unei epidemii, Nicolae și-a împărțit întreaga avere săracilor, devenind ocrotitorul bătrânilor, al celor nedreptățiți și ajutorul celor săraci. A rămas foarte cunoscută de noi fapta de binefacere îndreptată către cele trei surori, pe care tatăl acestora dorea să le dea spre viața de necinste, din cauza sărăciei. Le dăruiește o sumă însemnată de bani și le ferește de căderea în desfrânare.



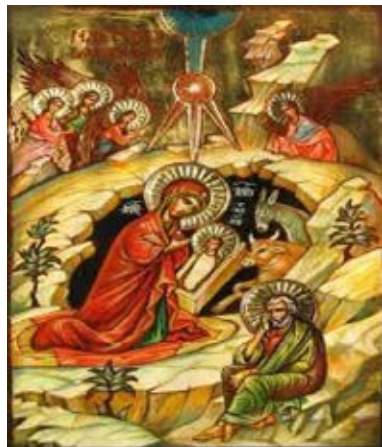
Sfântul Nicolae, mișcat de o sfântă dorire, pleacă spre a se închina la Sfintele Locuri. În timpul călătoriei pe mare, se ivește o furtună cumplită. Toți cei prezenți în corabie se gândeau că vor muri din cauza furtunii. Marea și vânturile s-au liniștit în urma rugăciunilor lui Nicolae. După ce a potolit marea, a înviat un corăbier care căzuse din vârful catargului pe punte. Datorită acestor minuni, Sfântul Nicolae a devenit ocrotitorul marinarilor și al tuturor celor ce călătoresc.

Ajunge la Ierusalim și, în timp ce se pregătea să plece în pustie, un glas dumnezeiesc l-a sfătuit să se întoarcă acasă. Revine și se retrage într-o mănăstire. Dumnezeu l-a învrednicit să fie hirotontit preot. După o vreme, în timp ce se ruga, glasul dumnezeiesc se aude din nou: „Nicolae, să intri în slujba poporului, dacă Mă iubești cu adevărat! Întoarce-te printre oameni, pentru ca prin tine să se preamărească numele Meu!”. În urma acestei descoperiri, Nicolae ajunge în cetatea Mira, un loc unde nu era cunoscut de nimeni. Chiar în momentul sosirii sale, are loc trecerea la cele veșnice a arhiereului din Mira. În urma rugăciunilor pentru alegerea noului arhiepiscop, Dumnezeu i se descoperă unui episcop și îi vestește să-l numească pe Nicolae arhiepiscop. Nicolae a refuzat la început această cinste, însă Mântuitorul i S-a arătat în vis, dăruindu-i Evanghelia și îndemnându-l să primească noua demnitate.

Bibliografia: Sinaxar - Viețile Sfinților, Wikipedia

Crăciunul - Nașterea Domnului Iisus Hristos

Cel dintâi praznic împărătesc cu dată fixă, în ordinea firească (cronologică) a vieții Mântuitorului, este Nașterea, numită în popor și Crăciunul, la 25 decembrie. Este sărbătoarea anuală a nașterii cu trup a Domnului nostru Iisus Hristos (vezi Luca II, 1-21). Pare a fi cea dintâi sărbătoare specific creștină, dintre cele ale Mântuitorului, deși nu este tot atât de veche ca Paștile sau Rusaliile, a căror origine stă în legătura cu sărbătorile iudaice corespunzătoare.



Deși sărbătorită în toată lumea creștină, totuși, la început era deosebire între creștinii din Apus și cei din Răsărit, în ceea ce privește data acestei sărbători. Astfel, în Apus, cel puțin de prin sec. III, Nașterea Domnului se serba, ca și azi, la 25 decembrie, potrivit unei vechi tradiții, după care recensământul lui Cezar August, în timpul căruia Sf. evangelist Luca ne spune că s-a întâmplat Nașterea Domnului (Luca II, 1), a avut loc la 25 decembrie 754 ab Urbe condita (de la fundarea Romei). După Sf. Ioan Gură de Aur, tradiția aceasta este foarte veche la Roma și acolo, spune el, Nașterea Domnului s-ar fi serbat de la început la 25 decembrie. În ceea ce privește modul sărbătoririi, ziua Nașterii Domnului, fiind privită ca una dintre cele mai mari sărbători creștine, era prăznuită cu mare solemnitate. În ziua precedentă se ajuna (obicei existent încă din sec. IV), se făcea slujbă în cadrul căreia se botezau catehumenii, ca și la Paști și la Rusalii, și se citeau Ceasurile mari sau împărătești, numite așa pentru că la Bizanț luau parte la ele și împărații, iar la noi, domnitorii cu toată curtea lor. Tot în ajun, slujitorii Bisericii (preoții și cântăreții) umblau, ca și azi, cu icoana Nașterii pe la casele credincioșilor, pentru a le vesti măritul praznic de a doua zi. Cu timpul, s-a instituit și postul Crăciunului, ca mijloc de pregătire sufletească pentru întâmpinarea sărbătorii. Erau oprite, prin legi civile, spectacolele și jocurile de teatru și cele din palestre și circuri. Era interzisă, de asemenea, plecarea genunchilor, atât în ziua Nașterii, cât și în tot timpul până în ajunul Bobotezei, regulă pe care, în virtutea tradiției, o păstrează până astăzi cărțile noastre de slujbă.

Sursa: www.crestinortodox.ro (Pr. Prof. Ene Braniste)

Calendar creștin ortodox - Decembrie 2018

- 1 S Sf. Prooroc Naum; Cuv. Filaret Milostivul (Ziua Națională a României)
 2 D Sf. Prooroc Avacum; Sf. Mc. Miropa; Sf. Solomon, Arhiep. Efesului

Duminica a XXXI-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon); Ap. I Timotei I, 15-17; Ev. Luca XVIII, 35-43; glas 2, voscr. 5

- 3 L †) Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica; Sf. Prooroc Sofronie; Sf. Mc. Teodor, Arhiep. Alexandriei
 4 M † Sf. M. Mc. Varvara; Cuv. Ioan Damaschin
 5 M † Cuv. Sava cel Sfințit; Sf. Mc. Anastasie; Cuv. Nectarie
 6 J †) Sf. Ier. Nicolae, Arhiep. Mirelor Lichiei
 7 V †) Sf. Mc. Filoftea de la Curtea de Argeș; Sf. Ambrozie, Ep. Mediolanului
 8 S Cuv. Patapie și Sofronie; Sf. Ap. Tihic, Cezar și Onisifor
 9 D Zămislirea Sf. Fecioare Maria de către Sf. Ana; Sf. Proorociță Ana

Duminica a XXVII-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove); Ap. Efeseni VI, 10-17; Ev. Luca XIII, 10-17; glas 3, voscr. 6

- 10 L Sf. Mc. Mina, Ermoghen și Evgraf
 11 M Cuv. Daniil Stâlpnicul și Luca cel Nou; Sf. Mc. Varsava
 12 M †) Sf. Ier. Spiridon, Ep. Trimitundeii; Sf. Mc. Sinet; Sf. Sfințit Mc. Alexandru
 13 J †) Sf. Ier. Dosoftei, Mitr. Moldovei; † Sf. M. Mc. Evstratie, Auxenție, Evghenie, Mardarie și Orest; Sf. Mc. Lucia fecioara
 14 V Sf. Mc. Tirs, Calinic, Filimon, Arian și Apolonie
 15 S † Sf. Sfințit Mc. Elefterie; Sf. Mc. Antia și Suzana
 16 D Sf. Prooroc Agheu; Sf. Mc. Marin; Sf. Împărăteasă Teofana

Duminica a XXVIII-a după Rusalii (a Sf. Strămoși; Pilda celor poftiți la cină); Ap. Coloseni I, 12-18; Coloseni III, 4-11; Ev. Luca XIV, 16-24; glas 4, voscr. 7

- 17 L Sf. Prooroc Daniel și Sf. 3 tineri: Anania, Azaria și Misail
 18 M †) Cuv. Daniil Sihastrul; Sf. Mc. Sebastian și Zoe; Sf. Ier. Modest
 19 M Sf. Mc. Bonifatie; Sf. Ier. Grichentie; Sf. Mc. Trifon; Cuv. Aglaia
 20 J Înaintepăznuirea Nașterii Domnului; Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul
 21 V Sf. Mc. Iuliana; Sf. Mc. Temistocle
 22 S †) Sf. Ier. Petru Movilă, Mitr. Kievului; Sf. M. Mc. Anastasia
 23 D Sf. 10 Mc. din Creta; Sf. Pavel, Arhiep. Neocezareei; Cuv. Naum

Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului; Genealogia Mântuitorului); Ap. Evrei XI, 9-10; 32-40; Ev. Matei I, 1-25; glas 5, voscr. 8

- 24 L Sf. Cuv. Mc. Eugenia (Ajunul Crăciunului)
 25 M (†) Nașterea Domnului (Crăciunul)
 26 M A doua zi de Crăciun; (†) Soborul Maicii Domnului; †) Cuv. Nicodim de la Tismana
 27 J A treia zi de Crăciun; †) Sf. Ap. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan
 28 V Sf. 20.000 de Mc. arși în Nicomidia
 29 S Sf. 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod; Cuv. Marcel (Sâmbăta după Nașterea Domnului)
 30 D Sf. Mc. Anisia; Cuv. Teodora din Cezareea; Cuv. Leon

Duminica după Nașterea Domnului (Fuga în Egipt); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Matei II, 13-23; glas 6, voscr. 9

- 31 L Cuv. Melania Romana; Sf. Mc. Hermes (Odovania Praznicului Nașterii Domnului)



Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie



Cuprins:

Pag.

Calea vieții creștine	1
1 Decembrie 1918 – ziua astrală a istoriei noastre naționale ...	5
Strofe pentru suflet	7
Simbolismul altarului și al Sfintei Mese	8
Bătrânul și stânca	10
Îngerii ajută sufletele creștinilor în ceasul morții	11
Iertarea, începutul oricărui post	12
Cuvântul părintelui paroh	13
Sfântul Ierarh Nicolae	14
Crăciunul - Nașterea Domnului Iisus Hristos	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliuciniov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424

